

Kõik koolitavad, kuid spetsialiste ei jätku. Miks?

Mõned küsimused, millele vastu vaielda, kaasa mõelda ja oma arvamust avaldada

Haridustöötaja näeb omalt poolt

Ainuüksi uue õppekava ettevalmistamine nõuab ideest teostuseni ehk siis üliõpilaste vastuvõtuni poolteist kuni kaks aastat aega. Seda juhul, kui materiaalne baas on olemas. Miks see protsess nii pikk peab olema?

Uute õppekavade avamine pole üldse ministeeriumi poolt soositud tegevus. Pidavat haridusmaastikku killustama. Kuidas siis paindlikku erialade õpetamist korraldada?

Kuidas korraldada paindlikku õpet eri õppekavade vahel ehk õmmelda rätsepaülikonda?? Mis lõpetaja diplomile kirjutada?

Loodusseadus on, et iga süsteem püüab liikuda harjumuspärasest sängis, konservatiivne haridussüsteem, seda enam. Igasugune uue õppekava koostamine või paindliku õppe korraldamine nõuab täiendavaid inim- ja rahalisi ressursse. Miks peaks reeglina niigi ülekoormatud ja tihti alamakstud õppejõud sellega tegelema?

Kas päevast päeva meedias kõlav suhteliselt negatiivne foon põlevkivivaldkonna tuleviku kohta ei mõjuta noorte elukutsevalikut?

Kui meil ikka tudengeid ei tule, sest tehnika ja loodusteadused kaasaja lapsi ei huvita, siis kelle tegemata töö see on? Projektipõhiselt võib ju üritada, kuid projektituli kaua ei kesta.

Probleemide lahendused peituvad üksteise mõistmises ja koostöös. Selle aluseks on suhtlemine kõige erinevamal tasemel. Kes peaks seda kõike korraldama ja enda põhitegevuseks pidama?

Ettevõtja arvab omalt poolt

Spetsialisti on vaja täna, äärmisel juhul homme! Aga kust pean ma teadma, keda mul selles muutuvast maailmast viie aasta pärast vaja on?!

Ettevõtjat haridusbürokraatia ei huvita, tema vajab konkreetseid töötajaid, millise haridusbürokraatliku raamistiku sees neid õpetatakse pole tema mure

Kas ja kuidas ettevõtja saaks ülikoolilt rätsepaülikonda tellida? Kas ta üldse teab, milline see ülikond (loe spetsialist) peab olema?

Nii Eesti kui maailma haridusmaastik on üpris keeruline võimaluste ja tihti arusaamatute ainenimetuste rägastik. Kes peaks ettevõttes suutma sellest läbi raiuda, eriti kui see ettevõtte on väike?

Kas ettevõtte meediakuvand üldse avaldab mingit mõju inimeste tööle värbamisele või noorte elukutse valikule?

Kas ettevõtte töötajate lapsed pole mitte kasutamata ressurss? Kuidas veenda isa või ema selle kasuks tegutsema?

Kas Põlevkivi Kompetentsikeskusest võiks ka haridusküsimuste lahendamisele kaasaitamiseks abi olla ja kuidas see välja võiks näha?

Eri sektorite koostöö – soovunelm või tegelikkus?

Mõned küsimused, millele vastu vaielda, kaasa mõelda ja oma arvamust avaldada¹.

Ettevõtja arvab omalt poolt

Teadus ja äri võivad olla üksteisest kaugel, kui siga ja kägu.
See on loomulik, et koostöö alati välja ei tule.

Teadlane näeb omalt poolt

Ülikooli ja ettevõtte suhetes kehtib kogu maailmas Murphy seadus: „Mis saab untsu minna, see ka untsu läheb. Põhjus – osapoolte erinevad ootused. Miks?

Oluline telg - Pakkumine vs probleemid ehk üksteist ei mõisteta

Ettevõtja küsib, mis teil pakkuda on? Tema tuli ühe konkreetse lahenduse pakkumise järele, mitte probleeme arutama ja eri võimaluste rägastikus ekslema.

Iga üksiku ettevõtte probleemistik võib olla unikaalne (kitsapiiriline) ja optimaalsete lahendusteni jõudmiseks on sageli tarvis teha alusuuringuid (2–5 aastat).

Ettevõttel ei pruugi olla aega uurimistulemusi ära oodata; küsimused lahendatakse omal moel, põlve otsas. Kuidas seda muuta?

Ülikool küsib, mis probleem on? Tal võib olla pakkuda sadades võimalusi ja on sobiva hinna ja huvitava probleemi korral valmis kohe uurima.

Ideaalis on teadusasutusel operatiivselt olemas lahendused, mida just (Eesti) ettevõtte vajab.

Tegelikkuses on piduriks tippteadlaste spetsialiseerumine kitsale probleemide ringile, kuna vaid nii on võimalik jõuda süvatulemusteni. Kas sellest põhimõttest peaks ettevõtluse kasuks loobuma?

Kas ettevõttel, eriti väikesel, on üldse aega ja raha teadus- arendustööga tegeleda ja teadlasi otsida?

Kas teadlasel on vajadust, aega ja viitsimist ettevõtetes esinevaid probleeme kaardistada ja neile lahendusi otsida?

Eesti teadlased on liiga akadeemilised.
Kompetentsid teaduses on ülekoormatud.
Kus on lahendus?

Teadusarenduskeskuste (TAK) kogemus näitab, et rakendusuringutele ja tootearendusele spetsialiseerunud teadlasi ette ei valmistata, vaid neid tuleb ise kasvatada. Kas muud teed ei ole?

Töötavatel seadmetel katsetöid teha on väga kallis ja tihti riskantne.

Ettevõtetel on vähe aega ja piiratud ressursid.
Samas on välismaalt tootearendust osta kallim.
Kus on lahendus?

Rakendus- ja tootearendusuuringud maksavad, eriti, kui on vaja spetsiaalset stendi- ja pilootseadmete parki. Kas Eestis oleks mõistlik põlevkivivaldkonnas mõne sellise katsekeskuse loomine?

Hea oleks omada kodustatud teadlast. Kuidas ta üles leida? Kas TAKid ja kompetentsikeskused on lahendus?

Ülikoolis on mõistlik korraldada ettevõtjatele lahtiste uste päevi ja üldse rohkem sotsiaalset suhtlemist arendada. Kuidas täpselt?

Kui üks asi on tehtud õnnestunult, on see usalduse ja edasise koostööahela aluseks!!

¹ Koostamisel on kasutatud Äripäeva seminari „Kuidas jõuda tööstuses eduka koostööni teadlastega.“ materjale